

El discurs de la meva investidura com a 95è alcalde de Girona

1 DE JULIOL DE 2011

Aquest és el text de la meva intervenció després d'haver estat investit 95è alcalde de Girona aquest migdia, avui que fa exactament 124 anys que Emili Grahit va ser nomenat alcalde de la ciutat.

L'acte d'avui té una significació especial. La té per a mi, d'una manera imaginable i comprensible, i sense ànim d'exagerar també la té d'una manera col·lectiva per a tots els gironins i gironins que anhelaven el canvi a l'Ajuntament. L'ofici de periodista em faria escriure que avui assistim a un dia històric per motius que tots vostès poden entendre, però la prevenció del polític en els temps greus que ens toca de viure m'exigeix austeritat fins i tot en l'adjectivació. Assistim, és cert, a una constitució de l'Ajuntament i a un relleu a l'alcaldia que no són com cap dels que hem conegut d'ençà el 1979: per primer cop s'investeix com a alcalde algú que no és del mateix partit que ha liderat l'alcaldia, i per primer cop el principal partit a l'oposició és el que ha governat de forma ininterrompuda durant aquestes tres dècades. Tot això fa que l'acte d'avui tingui, efectivament, els ingredients per ser observat, analitzat i recordat d'una manera diferent, d'una manera inèdita per a les generacions de molts dels qui avui segueixen aquest acte o heu esdevingut regidors, i que s'havien fet a la idea que les coses a Girona eren d'una manera determinada, que segurament no podien canviar mai.

Però si hi ha alguna cosa històrica en tot aquest procés són, en tot cas, els canvis socials que ens han dut al dia d'avui, i que han permès desmuntar alguns tòpics i treure alguns taps que impedièn que l'evolució democràtica anés al ritme del que ha anat en la immensa majoria dels municipis del país. Tòpics a vegades mal informats, a vegades mal intencionats. Ben al contrari del que alguns i algunes semblaven esperar, Girona és feliçment una ciutat oberta, que acull bé i

integra millor; que ha donat oportunitats als milers de joves, majoritàriament de les comarques gironines, que en un moment determinat de les seves vides van sentir la crida d'una ciutat que despertava i tenia gana de modernitat, que van quedar fascinats pels colors que s'hi pintaven i que en van quedar definitivament enamorats, com deia l'eslògan memorable, quan van decidir vincular-la al seu projecte vital. Em reconec en un d'aquells joves, em sento integrant devot i enamorat de la ciutat i me'n confesso profundament orgullós quan en anar pel món explico d'on vinc.

Tot això sí que és històric. Vull dir que si bé l'anàlisi política pot atorgar un cert mèrit al fet que hem estat capaços d'haver capgirat les coses, l'anàlisi històrica ens parlarà de la culminació exitosa d'un model social i de convivència que ve de lluny i que s'ha anat bastint d'una manera decidida i convençuda des de l'any 1979. Pot semblar que faig ironia però és ben lluny de la meva intenció: si volem acabar d'explicar per què avui som aquí i per què avui sóc alcalde, cal buscar-ne les bases que ho fan possible en la transformació de la ciutat que va decidir emprendre el primer Ajuntament democràtic amb l'aleshores alcalde Joaquim Nadal al front. Sense aquell impuls renovador la ciutat d'avui seria una altra, i els gironins d'avui seríem uns altres, i no cometo cap excés si dic que aquell esperit és un patrimoni que les diferents generacions de gironins han anat fent seu, han anat modelant i han anat transformant.

El resultat de les eleccions del 22 de maig passat ha determinat una voluntat de canvi en la manera de governar la ciutat, en el lideratge, en el programa del Govern. El canvi s'ha expressat de manera ben nítida, indiscutible. Segur que no tothom s'ho esperava i és possible que alguns necessitin temps per a fer-se'n a la idea, per interioritzar la decisió dels gironins i per, en conseqüència, respectar la seva voluntat. En aquest sentit, tindrè tota la paciència i comprensió que calguin però alhora em sento amb el deure institucional de demanar-los a tots vostès, representants dels grups municipals, la seva ajuda perquè en aquest trànsit no hi hagi pals a les rodes. Seria una frivolidat que no ens podem permetre. He expressat, i la reitero novament, la meva disposició a

arribar a acords amb totes les forces polítiques; a no tancar la porta als nassos de ningú; a tenir la porta de l'alcaldia oberta a tothom. Sé que haurem de negociar per garantir que els projectes es puguin aprovar al ple, i que caldrà bona voluntat per part de tots els qui estiguem disposats a arribar a acords. Jo la tinc. Però seria inexplicable per als ciutadans que s'aprofités aquesta circumstància, carregada d'oportunitats, per treure petroli del jaciment del partidisme mal entès.

Les circumstàncies generals són enormement complexes i difícils. No les hem triat, ens han vingut donades. Però les podem transformar, com suggeria Jaume Vicens Vives. Necessitem transformar-les i situar Girona en la via de la recuperació en una posició avançada. Necessitem superar l'estancament econòmic i generar llocs de treball. Necessitem que la roda de l'economia giri per poder garantir a tots els gironins i gironines que tenen dificultats, que estan en situació de risc o que directament es troben en la pobresa les atencions que els hem de prestar. Necessitem portar a terme transformacions en la manera d'entendre les relacions entre els ciutadans i l'Ajuntament; noves i millors maneres de comunicar, de gestionar equipaments, de gestionar serveis. Si s'escau, nous llenguatges i nous formats. És cert que vivim en una era de descrèdit colossal, no sempre innocent, no sempre desinteressat, de la política. Potser el descrèdit no havia estat mai tan accentuat, en totes aquestes dècades, com ho és avui. No tenim cap altre remei que posar-nos a apedaçar, i ho hem de fer amb convenciment, sense complexos, sense abaixar el cap. Hi ha milers de gironins que han dipositat la confiança en tots nosaltres, als qui hem guanyat i als qui no, i els devem especialment a ells tot l'esforç i tot el talent de què siguem capaços, perquè ho esperen i perquè tenen dret a reclamar-nos-els. No els perdem de vista. No els negligim pel simple fet que han expressat la seva esperança o la seva indignació d'una manera tan civilitzada com és anant a votar, en un gest que, recordem-ho, ha demostrat al llarg de la història la seva veritable capacitat transformadora.

Voldria adreçar dos missatges finals. El primer, al col·lectiu de treballadors i treballadores que conformen l'Ajuntament. A ells els demano que posin el seu coneixement i el seu talent al servei d'un projecte de millora i modernització. Sou la peça fonamental per fer-ho

possible, i en sóc conscient. Sóc conscient, ahora, que d'una banda hi ha una il·lusió per aquesta nova etapa i de l'altra la lògica incertesa de conèixer com definirem fins al més petit detall l'organització municipal; per això goso demanar-vos que ens hi ajudeu, que no tingueu reserves a sentir-vos cridats a participar d'aquest procés com a servidors públics, que participeu activament en les iniciatives que emprendrem encaminades a millorar tot allò que sabeu que s'ha de millorar.

El segon, als ciutadans de Girona en general. Als qui ens han fet confiança, per agrair-los el suport. A tothom, per reiterar-los el compromís d'un Ajuntament obert i dialogant. I per demanar-los, també, l'ajuda. Vénen temps en què es posarà a prova no només la nostra capacitat de gestionar amb més eficiència sinó també la capacitat de solidaritat de tota la societat en uns moments que són complicats per a moltes famílies de Girona. No em refereixo només als més de 7.000 gironins i gironines que encara avui són a l'atur sinó també a moltes altres famílies que malgrat disposar de feina tenen cada vegada més dificultats per fer front a les despeses ordinàries. A vegades és una solidaritat que s'expressa en forma de temps dedicat al proïsme, a vegades en forma d'aportacions econòmiques a entitats ciutadanes dedicades al servei als altres, a vegades amb un simple gest de comprensió i tolerància.

Assumeixo amb orgull, amb honor i amb responsabilitat el càrrec d'alcalde de Girona. En seré digne, i faré honor a tots els qui m'han precedit, especialment als dos que he conegut, en Joaquim Nadal i l'Anna Pagans. A ella vull agrair la seva absoluta disposició en els dies que han precedit el ple de constitució, i reitero també l'agraïment per la dedicació al servei públic que ja vaig fer en el darrer ple ordinari del passat mandat. Vull servir els gironins amb humilitat personal i ambició institucional, amb proximitat i diàleg, sense sectarisme i amb el desig que la meva etapa a l'alcaldia sigui, si les circumstàncies i la voluntat dels ciutadans ho permeten, de vuit anys com a màxim.

I uns darrers mots abans d'acabar dedicats a la meva família, la meva dona, les meves dues filles, els meus pares, els meus germans, per expressar-los l'agraïment pels sacrificis que han fet i els que

inevitablement hauran de fer i pels quals mai els podré recompensar del tot.

Moltes gràcies a tothom. Visca Girona, i visca Catalunya.